

Sygn. akt I NO 49/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Redzik

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołania H. Ż.

od decyzji Prokuratora Generalnego nr PK IX K [...] z dnia 17 maja 2021 r.

w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska
prokuratora,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 26 stycznia 2022 r.,

**uchyla zaskarżoną decyzję i przekazuje sprawę Prokuratorowi
Generalnemu do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

W dniu 29 czerwca 2021 r. pełnomocnik H. Ż. - prokuratora Prokuratury Regionalnej w [...] (dalej: skarżący) działając na podstawie art. 127 § 4 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz.U. 2021, poz. 66, dalej: p.p.) wniósł odwołanie od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 17 maja 2021 r., nr PK IX K [...] w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie

stanowiska prokuratora, zaskarżając ją w całości. Przedmiotowej decyzji zarzucił naruszenie:

1) art. 127 § 1 i 2 p.p. w zw. z art. 69 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 2072; dalej: p.u.s.p.), poprzez wydanie decyzji i niewyrażenie zgody na dalsze zajmowanie przez skarżącego stanowiska prokuratora, podczas gdy decyzja ta została wydana z przekroczeniem granic uznania i z naruszeniem zasady legalności tj.:

1. bez zachowania wymogów proceduralnych, a mianowicie bez zasięgnięcia opinii właściwego w chwili złożenia wniosku prokuratora przełożonego - Prokuratora Rejonowego i oparcie skarżonej decyzji wyłącznie na stanowisku Prokuratora Regionalnego w [...], który z uwagi na fakt, iż na chwilę składnia wniosku nie był bezpośrednim przełożonym skarżącego, nie mógł ocenić jakości i efektywności wykonywania przez skarżącego obowiązków służbowych, a zajęte przez niego negatywne stanowisko w sprawie sprowadza się wyłącznie do kwestii kadrowych;

2. bez odniesienia się do okoliczności wskazanych we wniosku prokuratora o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska tj. nabycia prawa do nagrody jubileuszowej, po osiągnięciu stażu 45 lat pracy i pozbawienie skarżącego prawa do uzyskania podwyżki wynagrodzenia, co skutkowało wydaniem decyzji z całkowitym pominięciem słusznego interesu prokuratora;

3. bez należytego wyważenia, z poszanowaniem zasady proporcjonalności i zasady równego traktowania, szczególnych okoliczności mających uzasadnienie w interesie służby i leżących po stronie skarżącego, poprzez niewskazanie dlaczego interes skarżącego legitymującego się doświadczeniem zawodowym, wieloletnim stażem pracy, posiadaną wiedzą, zaangażowaniem w wykonywanie obowiązków służbowych, nienagannym stanem zdrowia powinien ustąpić abstrakcyjnej przesłance określonej jako „interes służby”, który miałby polegać na bliżej nieokreślonej wymianie pokoleniowej kadr prokuratorskich w sytuacji, gdy dane odnoszące się do sytuacji kadrowej dotyczą wyłącznie Prokuratury Regionalnej, a nie Prokuratur Rejonowych, w których skarżący pełnił służbę, a ponadto nie odnoszą się do struktury wiekowej prokuratorów zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych prokuratury

i w konsekwencji nie pozwalają na prawidłową ocenę kadrową w danej prokuraturze;

4. z całkowitym pominięciem wniosków skarżącego wskazanych w piśmie z dnia 22 lutego 2019 r. o uzyskanie od Prokuratorów Rejonowych w W. oraz w B. opinii służbowych i zaniechanie tej czynności, podczas gdy skarżący na moment składania wniosku wykonywał obowiązki w ww. jednostkach prokuratury w okresie ostatnich dwóch i pół roku;

- co skutkowało nierozpoznanie istoty sprawy i oparciem skarżonej decyzji wyłącznie na sytuacji kadrowej, z całkowitym pominięciem okoliczności przemawiających za wyrażeniem zgody na dalsze zajmowanie przez H. Ż. stanowiska prokuratora oraz wydaniem decyzji opierając się wyłącznie na „wymianie pokoleniowej kadr prokuratorów”, bez zbadania czy w sprawie nie zachodzą szczególne okoliczności i z pominięciem walorów osobistych oraz przydatności zawodowej skarżącego.

2) art. 327¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez brak odniesienia się w uzasadnieniu skarżonej decyzji do okoliczności wskazanych we wniosku prokuratora tj. umożliwienia nabycia prawa do nagrody jubileuszowej, po osiągnięciu stażu 45 lat pracy oraz poprzez sporządzenie uzasadnienia skarżonej decyzji w sposób wykluczający przeprowadzenie jej efektywnej kontroli tj. uniemożliwiający stwierdzenie czy w skarżonej decyzji uwzględniono słuszny interes prokuratora.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy Prokuratorowi Generalnemu do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając swoje stanowisko, skarżący wskazał, iż w uzasadnieniu skarżonej decyzji podniesiono między innymi, że Prokurator Regionalny w [...] nie popiera wniosku skarżącego, a także że wniosek ten został negatywnie zaopiniowany przez Krajową Radę Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym. Ponadto wskazał, że w ocenie Prokuratora Generalnego, jako regułę należy traktować przejście prokuratora w stan spoczynku z dniem ukończenia 65. roku życia. Możliwość dalszego pozostawania na stanowisku prokuratora stanowi wyjątek, a wyrażenie zgody przez Prokuratora Generalnego na dalsze zajmowanie stanowiska, ma charakter fakultatywny i jest uzależnione od całokształtu

okoliczności, a więc zarówno przesłanek obiektywnych, jaki subiektywnych, dotyczących konkretnego prokuratora.

Skarżący przyznał, że decyzja Prokuratora Generalnego w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora jest decyzją uznaniową, lecz powinna być oparta na zobiektywizowanych kryteriach. Decyzja ta nie może być podjęta w sposób zupełnie dowolny, bez uwzględnienia okoliczności przemawiających zarówno za, jak i przeciwko udzieleniu zgody. Jak zaznaczył, wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora, po ukończeniu 65. roku życia, uzasadniać mogą szczególne okoliczności mające oparcie w interesie służby lub leżące po stronie prokuratora, przy czym Prokurator Generalny jest zobowiązany w ramach przyznanej mu kompetencji, do wyważenia tych okoliczności i interesów. Ponadto uzasadnienie decyzji Prokuratora Generalnego musi zawierać odpowiednie ustalenia faktyczne oraz prezentować motywy, którymi kierował się Prokurator Generalny.

Jak zauważył skarżący, Sąd Najwyższy rozpoznając odwołanie od decyzji Prokuratora Generalnego o odmowie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65. roku życia dokonuje pełnej oceny prawidłowości tej decyzji, a zatem zarówno jej legalności jak i celowości (słuszności), co jest konieczne dla zapewnienia prokuratorowi prawa do sądu określonego w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Skarżący podniósł, że z zachowaniem terminu wniósł o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska, przedstawiając jednocześnie zaświadczenie lekarskie, z którego wynika brak przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku prokuratora. Prokurator Generalny, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 127 § 2 p.p. nie uzyskał jednak opinii właściwego prokuratora przełożonego. Jak zaznaczył, był on delegowany do prokuratury rejonowej, natomiast stosownie do art. 24 § 4 p.p. Prokurator Rejonowy jest prokuratorem przełożonym prokuratorów wykonujących czynności w tej jednostce, w związku z czym prokuratorem przełożonym nad skarżącym był w momencie składania wniosku także Prokurator Rejonowy w B., a wcześniej Prokurator Rejonowy w W., a nie wyłącznie Prokurator Regionalny, który swoją decyzję oparł tylko na sytuacji kadrowej, nie odnosząc się do walorów osobistych oraz przydatności zawodowej

skarżącego pozyskanej od jego bezpośrednich przełożonych. Uniemożliwiło to Prokuratorowi Generalnemu wyważenie interesów Prokuratora i służby oraz uniemożliwiło uwzględnienie okoliczności przemawiających za uwzględnieniem wniosku o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska.

Jak podkreślił skarżący, dla oceny przesłanek przemawiających za uwzględnieniem wniosku oraz dla oceny, czy w sprawie występują szczególne okoliczności, przemawiające za pozostawieniem prokuratora na stanowisku po ukończeniu 65. roku życia konieczne są opinie prokuratorów rejonowych dotyczące efektywności pracy prokuratora, z uwzględnieniem jakości oraz szybkości prowadzonych i nadzorowanych postępowań, zasadności i celowości stosowania środków zapobiegawczych oraz zabezpieczeń majątkowych, skuteczności zaskarżanych decyzji procesowych, działalności pozakarnej, a także skuteczności kierowanych do sądów aktów oskarżenia i wniosków.

Skarżący wskazał, że znane jest mu stanowisko Sądu Najwyższego, sprowadzające się do stwierdzenia, iż uzasadnionym kierunkiem prowadzenia polityki kadrowej w jednostkach organizacyjnych prokuratury jest „pokoleniowa” wymiana kadr prokuratorskich, związana z jednej strony, z osiągnięciem przez zasłużonych prokuratorów wieku umożliwiającemu im skorzystanie z przywileju prokuratorskiego stanu spoczynku, a z drugiej strony, z potrzebą umożliwienia przejęcia tej służby przez innych doświadczonych prokuratorów, a także zapewnienie etatów dla nowych kadr. Podkreślił jednak, że podstawą decyzji odmawiającej wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora nie mogą być względy abstrakcyjnie ujętej „pokoleniowej wymiany kadr prokuratorskich”, bez powiązania z okolicznościami konkretnej sprawy.

Jak zaznaczył, decyzje uznaniowe powinny nie tylko identyfikować interes prokuratora zainteresowanego dalszym zajmowaniem stanowiska po ukończeniu 65. roku życia, uwzględniając przy tym jego stan zdrowia i nieprzeciętne kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe, oraz interes publiczny (interes służby), z uwzględnieniem założeń i kierunków polityki kadrowej w prokuraturze, lecz także wyważać te interesy z poszanowaniem zasady proporcjonalności i zasady równego traktowania.

Podkreślił, że wnioskował o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska do maja 2022 r. (tj. do momentu nabycia praw do nagrody jubileuszowej) i tej zgody nie uzyskał, podczas gdy rozpoznanie wniosku trwało ponad dwa lata. Czas oczekiwania na rozstrzygnięcie oprócz tego, że narusza uprawnienie skarżącego do rozpoznania jego sprawy bez zbędnej zwłoki (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), przeczy także konieczności „pokoleniowej wymiany kadr prokuratorskich”. W tym kontekście za zasadne uznał należyte wyważenie, z poszanowaniem zasady proporcjonalności i zasady równego traktowania, okoliczności mających uzasadnienie w interesie służby i leżących po stronie skarżącego.

Skarżący zwrócił uwagę, że w skarżonej decyzji Prokurator Generalny nie odniósł się w jakimkolwiek zakresie do okoliczności wskazanej we wniosku tj. nabycia prawa do nagrody jubileuszowej, po osiągnięciu stażu 45 lat pracy, a zatem Prokurator Generalny całkowicie pominął słuszny interes skarżącego, co przesądza o niezgodności zaskarżonej decyzji z art. 127 § 1 p.p. w zw. z art. 69 § 1 p.u.s.p.

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. skarżący wskazał, iż w uzasadnieniu skarżonej decyzji całkowicie pominięto okoliczności wskazane we wniosku prokuratora o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska tj. umożliwienia nabycia prawa do nagrody jubileuszowej, po osiągnięciu stażu 45 lat pracy. Oznacza to, że uzasadnienie skarżonej decyzji zostało sporządzone w sposób wykluczający przeprowadzenie jej efektywnej kontroli tj. uniemożliwiający stwierdzenie czy w sprawie został uwzględniony słuszny interes prokuratora.

Skarżący podkreślił, że skarżona decyzja pomija najistotniejsze kwestie, które powinny były skutkować uwzględnieniem wniosku skarżącego, a postępowanie poprzedzające jej wydanie przeprowadzone zostało z naruszeniem podstawowych zasad jego prowadzenia. W ocenie skarżącego bacząc na treść decyzji oraz jej negatywne dla skarżącego skutki, bez odniesienia się do jego interesu, a także na naruszenie przepisów regulujących tryb postępowania, poprzez niezasięgnięcie opinii właściwego w chwili składania wniosku prokuratora

przełożonego, uznać należy, iż zaskarżona decyzja nie może być uznana za słuszną i sprawiedliwą, a jako taka nie powinna się ostać.

Pismem z 28 grudnia 2021 r. pełnomocnik skarżącego uzupełnił uzasadnienie podstaw odwołania o dodatkowe argumenty, zauważając że zważywszy na bliski terminu nabycia przez skarżącego uprawnień do nagrody jubileuszowej oraz pełnienie przez niego przez 44 lata nienagannej służby, zaskarżona decyzja nosi znamiona nadużycia prawa i pozostaje w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego określonymi w art. 8 kodeksu pracy, czego konsekwencją jest naruszenie zasady sprawiedliwości społecznej przewidzianej w art. 2 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Zgodnie z art. 127 § 1 p.p. prokurator może nadal zajmować stanowisko po ukończeniu 65. roku życia, jeżeli Prokurator Generalny na wniosek zainteresowanego prokuratora, po przedstawieniu zaświadczenia stwierdzającego, że jest on zdolny ze względu na stan zdrowia do pełnienia obowiązków prokuratora, oraz po zasięgnięciu opinii Prokuratora Krajowego, Krajowej Rady Prokuratorów oraz właściwego prokuratora przełożonego, wyrazi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska przez prokuratora.

Stosownie natomiast do odpowiednio stosowanego art. 69 § 1b p.u.s.p. (w zw. z art. 127 § 1 p.p.) Prokurator Generalny może wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr prokuratury lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych prokuratur.

2. Wykładnia przytoczonych uregulowań wskazuje na to, że jako regułę należy traktować przejście prokuratora w stan spoczynku z dniem ukończenia przez niego 65. roku życia. Warto zasygnalizować, że przejście prokuratora bądź innych dożywotnio mianowanych urzędników państwowych na emeryturę (lub w stan spoczynku) po osiągnięciu ustawowo określonej granicy wiekowej 65 lat, które zmierza do ustanowienia „korzystnej struktury wiekowej” mającej wspierać

zatrudnienie i awanse młodszych prokuratorów, znajduje akceptację w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 21 lipca 2011 r. C-159/10 i C-160/10 Grerhard Fuchs, Peter Köller przeciwko Land Hessen).

3. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zwraca się uwagę, że możliwość dalszego pozostawania na stanowisku prokuratora po ukończeniu 65. roku życia jest wyjątkiem uzasadnionym szczególnymi okolicznościami mającymi oparcie w interesie służby lub leżącymi po stronie prokuratora, a wyważenie tych okoliczności zostało pozostawione w gestii Prokuratora Generalnego, do którego należy ostateczne wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratorowskiego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2003 r., III AO 25/02 oraz III AO 28/02; wyroki Sądu Najwyższego: z 16 września 2004 r., III PO 60/04; z 14 marca 2007 r., III PO 1/07; z 10 kwietnia 2008 r., III PO 2/08; z 13 maja 2010 r., III PO 1/10; z 27 września 2012 r., III PO 11/12; z 10 stycznia 2019 r., I NO 17/18). Dodaje się ponadto, że w przypadku powoływania się we wniosku na szczególny interes prokuratora należy wykazać konkretne powody, dla których dalsza służba jest celowa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2019 r., I NO 17/18).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że Prokurator Generalny podejmuje decyzję na podstawie uznania, a jej kontrola przez Sąd Najwyższy ograniczona jest do oceny zachowania wymaganych warunków proceduralnych oraz poprawności przesłanek uznaniowego rozstrzygnięcia. Sąd Najwyższy nie może wkraczać w ustawowe kompetencje Prokuratora Generalnego dotyczące jego odpowiedzialności za stan prokuratury, lecz jedynie bada, czy decyzja Prokuratora Generalnego nie jest arbitralna lub podjęta przy użyciu niedozwolonych kryteriów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2012 r., III PO 5/11). Użyty w art. 127 § 2 p.p. wyraz „może” oznacza kompetencję Prokuratora Generalnego do uznaniowego wydawania decyzji w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska prokuratora (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 3 lutego 2011 r., III PO 9/11; z 3 marca 2011 r., III PO 11/10 oraz III PO 12/10; z 24 stycznia 2012 r., III PO 5/11; z 14 lutego 2012 r., III PO 8/11; z 10 stycznia 2019 r., I NO 17/18; z 6 października 2021 r., I NO 50/21). Decyzja ta nie może być jednak podjęta w sposób zupełnie dowolny, bez uwzględnienia okoliczności przemawiających zarówno za, jak i przeciwko udzieleniu zgody (zob. wyroki Sądu Najwyższego:

z 10 kwietnia 2008 r., III PO 2/08; z 15 lipca 2015 r., III PO 3/15; z 10 stycznia 2019 r., I NO 17/18).

4. Jak słusznie zauważył skarżący, w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, zgodnie z którym wymiana pokoleniowa prokuratorów jest przesłanką, którą Prokurator Generalny może brać pod uwagę przy ocenie zasadności wniosku prokuratora o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 3 marca 2011 r., III PO 12/10; z 6 października 2011 r., III PO 3/11; z 24 stycznia 2012 r., III PO 7/11; z 14 lutego 2012 r., III PO 8/11; z 15 lipca 2015 r., III PO 3/15). Odpowiednio przeprowadzona „wymiana pokoleniowa” jest dopuszczalną przesłanką ustania stosunku zatrudnienia uznaną także w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wyrok TSUE z 21 lipca 2011 r., w połączonych sprawach C-159/10 i C-160/10, Gerhard Fuchs i Peter Köhler przeciwko Land Essen, zob. także wyroki: z 19 lipca 2017 r., Abercrombie & Fitch Italia, C-143/16, pkt 37; z 3 czerwca 2021 r., Ministero della Giustizia przeciwko GN, C-914/19, pkt 38). Jednocześnie jednak w orzecznictwie Sądu Najwyższego zauważa się, że podstawą uznaniowej decyzji Prokuratora Generalnego odmawiającej wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratorskiego nie mogą być względy abstrakcyjnie ujętej „pokoleniowej wymiany kadr prokuratorskich”, lecz potrzeby i uwarunkowania polityki kadrowej w prokuraturze odniesione do sytuacji konkretnej jednostki organizacyjnej prokuratury, co wymaga od Prokuratora Generalnego dokonywania stosownych ustaleń oraz szerokiego i przekonującego uzasadnienia odmownej decyzji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 13 maja 2010 r., III PO 1/10; z 13 maja 2010 r., III PO 1/10; z 27 września 2012 r., III PO 11/12; z 5 lipca 2015 r., III PO 3/15; z 15 lipca 2015 r., III PO 6/15).

5. Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, należy zgodzić się z Prokuratorem Generalnym, że w świetle obowiązujących przepisów zasadą jest przejście prokuratora w stan spoczynku z chwilą osiągnięcia 65. roku życia, a ewentualne wyrażenie zgody przez Prokuratora Generalnego na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora „ma charakter fakultatywny i jest uzależnione od całokształtu okoliczności, a więc zarówno przesłanek obiektywnych, jak i subiektywnych, dotyczących konkretnego prokuratora (s. 2 odwołania, k. 4).

Prokurator Generalny przedstawił w uzasadnieniu okoliczności dotyczące interesu służby, w tym sytuację kadrową Prokuratury Regionalnej w [...] oraz dane statystyczne dotyczące obciążenia sprawami przypadającymi na jednego prokuratora, a także wskazał konsekwencje kadrowe wynikające ze zwolnienia stanowiska zajmowanego przez skarżącego. Zatem, przy tak sformułowanym uzasadnieniu nie do końca jest zasadne twierdzenie skarżącego, że w decyzji odniesiono się do abstrakcyjnej przesłanki „interes służby”, polegającym na bliżej nieokreślonej wymianie pokoleniowej kadr prokuratorskich. Z drugiej jednak strony istotnie brak jest w uzasadnieniu odniesienia się do struktury wiekowej prokuratorów zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych prokuratury, jak również trudno dostrzec jest relację między przytoczonymi danymi, a decyzją Prokuratora Generalnego podjętą względem skarżącego.

6. Zabrakło w uzasadnieniu zwłaszcza jakiegokolwiek odniesienia się do okoliczności leżących po stronie skarżącego. W decyzji w ogóle nie odniesiono się do doświadczenia zawodowego, stażu pracy i wiedzy skarżącego, nie uwzględniono żadnych ocen i opinii służbowych o skarżącym, jak też nie odniesiono się do jego stanu zdrowia, czy też podniesionej we wniosku okoliczności nabycia prawa do nagrody jubileuszowej, po osiągnięciu stażu 45 lat pracy. Nie jest w tym zakresie wystarczające stwierdzenie, że Prokurator Regionalny w [...] nie popiera wniosku skarżącego, a także że wniosek został negatywnie zaopiniowany przez Krajową Radę Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym.

Pomimo zatem deklarowanej przez Prokuratora Generalnego na wstępie uzasadnienia potrzeby uwzględnienia „całokształtu okoliczności, a więc zarówno przesłanek obiektywnych, jak i subiektywnych”, z treści uzasadnienia wynika, że Prokurator Generalny uwzględnił wyłącznie nader wąsko i specyficznie rozumiany interes służby, w postaci polityki kadrowej zmierzającej do pokoleniowej wymiany kadr prokuratorskich. Z uzasadnienia decyzji nie wynika to, by Prokurator Generalny wziął pod uwagę jakiegokolwiek inne okoliczności, w tym również te, które zawierają się w kompleksowo pojmowanym interesie służby.

Z tego względu zasadny jest zarzut wydania zaskarżonej decyzji bez jakiegokolwiek odniesienia się do okoliczności wskazanych we wniosku

prokuratora o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska oraz z pominięciem odniesienia się do jego wniosków o uzyskanie od Prokuratorów Rejonowych w W. oraz w B. opinii służbowych. Wnioski te natomiast jak najbardziej podlegały rozpoznaniu, jako pozwalające na właściwe określenie interesu służby, który musi być kompleksowo brany pod uwagę przy wykonywaniu uznania przysługującego Prokuratorowi na podstawie art. 127 § 2 p.p. O ile bowiem dążenie do wymiany pokoleniowej w prokuraturze jest dopuszczalną przesłanką podjęcia decyzji przez Prokuratora Generalnego, o tyle nie mieści się w granicach uznania przysługującego Prokuratorowi Generalnemu kierowanie się nią jaką jedyną przesłanką decyzji bez rozpatrzenia treści wniosku prokuratora. Z tego względu należało uznać, że decyzja Prokuratora Generalnego została podjęta z przekroczeniem granic uznania.

Skoro jednak z uzasadnienia decyzji, wynika, że Prokurator Generalny nie uwzględnił żadnych okoliczności leżących po stronie skarżącego ograniczając się do nader wąsko i specyficznie rozumianego interesu służby, wydanie zaskarżonej decyzji nastąpiło bez należytego wyważenia, z poszanowaniem zasady proporcjonalności i zasady równego traktowania, z jednej strony szczególnych okoliczności mających uzasadnienie w interesie służby, a z drugiej leżących po stronie skarżącego.

7. O ile brak odniesienia się do wniosku skarżącego o uzyskanie opinii służbowych od Prokuratorów Rejonowych w W. oraz w B. jest jednym z czynników świadczących o nieuwzględnieniu okoliczności leżących po stronie skarżącego, o tyle nie jest zasadny zarzut naruszenia przepisów regulujących tryb postępowania polegającego na braku zasięgnięcia opinii właściwego w chwili złożenia wniosku prokuratora przełożonego. Skarżący argumentując ten zarzut wskazał na art. 24 § 4 p.p., zgodnie z którym, prokurator rejonowy jest prokuratorem przełożonym prokuratorów wykonujących czynności w tej jednostce. Skarżący jednak nie zauważył, że zgodnie z art. 22 § 4 p.p. prokurator regionalny jest prokuratorem przełożonym prokuratorów prokuratury regionalnej, prokuratorów prokuratur okręgowych oraz prokuratorów prokuratur rejonowych na obszarze działania prokuratury regionalnej. Należy ponadto zwrócić uwagę, że w art. 127 § 1 p.p. mowa jest o zasięgnięciu opinii „właściwego prokuratora przełożonego”,

a nie „właściwego prokuratora bezpośrednio przełożonego”, w rozumieniu art. 31 p.p. Natomiast w ustawie Prawo o prokuraturze w wielu przepisach stosowane jest odniesienie do „prokuratora bezpośrednio przełożonego” (np.: art. 7 § 4, art. 32 § 1, art. 64 § 2, art. 115 § 3, § 8, § 9, § 10, art. 149 § 3 p.p). Gdyby zatem wolą ustawodawcy było, aby w procedurze wyrażania zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez prokuratora wzmagana była opinia „właściwego prokuratora bezpośrednio przełożonego”, zostałoby to odzwierciedlone w treści przepisu.

8. Co do zarzutu naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. to należy zwrócić uwagę, że o ile przepisy kodeksu postępowania cywilnego dotyczące rozpoznawania spraw zainicjowanych skargą kasacyjną znajdują odpowiednie zastosowanie do postępowania przed Sądem Najwyższym w przedmiocie przewidzianego w art. 127 § 4 p.p. odwołania od decyzji Prokuratora Generalnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., III PO 1/12; postanowienie Sądu Najwyższego z 12 lutego 2019 r., I NO 26/18), to nie znajdują w żadnym razie zastosowania do oceny legalności działań Prokuratora Generalnego podejmującego decyzję, o której mowa w art. 127 § 2 p.p., z tego też względu, zarzut naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. podlega oddaleniu jako bezzasadny.

W związku z powyższym Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c. w zw. z art. 127 § 1 i § 4 p.p. i w związku z art. 73 ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych, w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269) w zw. z art. 127 § 1 p.p. orzekł jak w sentencji.

Od wyroku zdanie odrębne złożył SSN Mirosław Sadowski.